

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน กลุ่มตัวอย่าง
ได้รับการสอนโดยให้เรียนรู้ด้วยตนเองจากคู่มือการปฏิบัติหน้าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยได้วิเคราะห์
ข้อมูลในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

- เรื่องที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล
- เรื่องที่ 2 เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของคะแนนความรู้เกี่ยวกับการ
ปฏิบัติตน คะแนนเจตคติต่อการดูแลตนเอง คะแนนพฤติกรรมการหายใจ
โดยใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องและกะบังลม และการไอเอาเสมหะออกอย่าง
ถูกวิธี ของผู้ป่วยโรคปอดอุดกั้นเรื้อรังก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยตนเอง
โดยใช้คู่มือการปฏิบัติตน

รายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่องที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคล

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของตัวอย่างประชากรจำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	20	66.66
หญิง	10	33.34
รวม	30	100
อายุ (ปี)		
35 - 44	3	10.00
45 - 54	10	33.34
55 - 65	17	56.66
รวม	30	100
สถานภาพสมรส		
คู่	17	56.66
โสด	6	20.00
หม้าย	4	13.33
หย่า	3	10.01
รวม	30	100
ระดับการศึกษาสูงสุด		
ประถมศึกษา	24	80.00
มัธยมศึกษา	5	16.66
อาชีวศึกษา	1	3.34
รวม	30	100

จากตารางพบว่าตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่เป็นชาย โดยมีจำนวนร้อยละ 66.66 เป็นผู้มีอายุระหว่าง 55 - 65 ปี โดยมีร้อยละ 56.66 ส่วนใหญ่มีสถานภาพสมรสคู่ คือร้อยละ 56.66 และมีระดับการศึกษาสูงสุดคือ ประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 80

เรื่องที่ 2 เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของคะแนนความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมของ
ผู้ป่วยโรคปอดอุดกั้นเรื้อรัง

การเปรียบเทียบคะแนนความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตน คะแนนเจตคติต่อการดูแลตนเอง
คะแนนพฤติกรรมการหายใจโดยใช้กลามเนื้อหน้าท้องและกะบังลม และการไอเอาเสมหะออก
อย่างถูกวิธี ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้คู่มือการปฏิบัติตน ผู้วิจัยกระทำในลักษณะ
เดียวกัน ตามขั้นตอนดังนี้

1. ตรวจสอบคะแนนของผู้ป่วย 30 คน ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้
คู่มือการปฏิบัติตน

2. หาค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้คู่มือการปฏิบัติ
ตนของผู้ป่วย 30 คน

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วย
ตนเอง โดยใช้คู่มือการปฏิบัติตน

	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ยของ คะแนนความรู้ ($\bar{X}$) (คะแนนเต็ม = 17)	ค่าเฉลี่ยของ คะแนนเจตคติ ($\bar{X}$) (คะแนนเต็ม = 48)	ค่าเฉลี่ยของ คะแนนพฤติกรรม ($\bar{X}$) (คะแนนเต็ม = 6)
ทดสอบก่อน	30	5.56	31.3	.1
ทดสอบหลัง	30	13.76	40.46	5.7

จากตาราง แสดงว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ เจตคติ และพฤติกรรม ภายหลัง
การเรียนรู้มากกว่าค่าเฉลี่ยก่อนการเรียนรู้

การทดสอบความแตกต่างของคะแนนความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม คะแนนเจตคติต่อการดูแลตนเอง คะแนนพฤติกรรมการหายใจโดยใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องและกะบังลม และการไอเอาเสมหะออกอย่างถูกวิธี ก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้คู่มือการปฏิบัติตน ผู้วิจัยกระทำในลักษณะเดียวกัน โดยทดสอบด้วยวิธี The Sign Test ดังนี้

1. พิจารณาทิศทางของความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้คู่มือการปฏิบัติตนของผู้ป่วย จำนวน 30 ราย กล่าวคือ ถ้าคะแนนทดสอบหลังการเรียนรู้มากกว่าคะแนนทดสอบก่อนการเรียนรู้ จะมีเครื่องหมายเป็นบวก หากคะแนนทดสอบหลังการเรียนรู้ น้อยกว่าคะแนนทดสอบก่อนการเรียนรู้ จะมีเครื่องหมายเป็นลบ
2. กำหนดให้ N คือ ผลรวมของความแตกต่างที่มีค่าไม่เป็นศูนย์ของกลุ่มตัวอย่าง
3. กำหนดให้ X คือ จำนวนเครื่องหมาย + หรือ -
4. ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้คู่มือการปฏิบัติตน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 โดยทดสอบค่า Z

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ทิศทางของความแตกต่างของคะแนนความรู้ เจตคติ และพฤติกรรม ของผู้ป่วยทั้ง 30 คน มีเครื่องหมายเป็น + ทั้งหมด เนื่องจากผู้ป่วยทั้ง 30 คน ใ้รับคะแนนภายหลังการเรียนรู้มากกว่าก่อนการเรียนรู้ ดังนั้น ค่า N และค่า X จึงเป็นค่าเดียวกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบความแตกต่างของคะแนนความรู้ คะแนนเจตคติ และคะแนนพฤติกรรมของผู้ป่วยก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยใช้คู่มือการปฏิบัติตน

คะแนน	จำนวน (คน)	N	X	Z
<u>ความรู้</u>				
วัดก่อน	30	30	30	5.31
วัดหลัง	30			
<u>เจตคติ</u>				
วัดก่อน	30	30	30	5.31
วัดหลัง	30			
<u>พฤติกรรม</u>				
วัดก่อน	30	30	30	5.31
วัดหลัง	30			

$$p < .01 \quad (Z_{.01} \text{ One Tail} = 2.33)$$

จากตารางพบว่า คะแนนความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตน คะแนนเจตคติต่อการดูแลตนเอง คะแนนพฤติกรรมการหายใจโดยใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องและกะบังลม และการไอเอาเสมหะออกอย่างถูกวิธี ของผู้ป่วยก่อนและหลังการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้คู่มือการปฏิบัติตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แสดงว่า ภายหลังการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยใช้คู่มือการปฏิบัติตน ผู้ป่วยมีความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตนเพิ่มขึ้น มีเจตคติต่อการดูแลตนเองดีขึ้น มีพฤติกรรมการหายใจโดยใช้กล้ามเนื้อหน้าท้องและกะบังลม และการไอเอาเสมหะออกอย่างถูกวิธี ดีขึ้น